

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 380/2021-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa

právne zastúpeného advokátom JUDr. Emilom Vaňkom, Bystrický rad 11, Zvolen, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 60 Cb 171/2017 a proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 60 Cb 171/2017-109 z 18. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 10. júna 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 60 Cb 171/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“) a uznesením okresného súdu č. k. 60 Cb 171/2017-109 z 18. februára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti požadoval uloženie príkazu okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov a zároveň zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že v napadnutom konaní bol na základe platobného rozkazu sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 22 519,30 eur s príslušenstvom. Sťažovateľ proti platobnému rozkazu podal odpor, v ktorom argumentoval tým, že právoplatným rozhodcovským rozsudkom bolo o tom istom nároku už rozhodnuté (sťažovateľ bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu), a teda konanie je potrebné z dôvodu prekážky *res iudicata* zastaviť. Po vyjadrení žalobcu a replike sťažovateľa okresný súd napadnutým uznesením aj na podklade návrhu žalobcu konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia v konaní o návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku vedenom okresným súdom pod sp. zn. 63 Cr 2/2017.

3. Okresný súd v napadnutom uznesení citoval príslušnú časť Komentára k Civilnému sporovému poriadku (ŠTEVČEK a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. C. H. Beck, 2016, s. 106 – 107.) vzťahujúcu sa na § 8 Civilného sporového poriadku a napokon uviedol: „*Až na základe právoplatného rozhodnutia vo veci sp. zn. 63Cr/2/2017 bude možné v prejednávanej veci posúdiť, či sú splnené procesné podmienky, za ktorých môže súd konať o žalobou uplatnenom nároku.*“

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. *Sťažovateľ priedahy v konaní odôvodnil tým, že napriek tomu, že od vydania platobného rozkazu uplynula doba takmer 4 rokov, okresný súd o podanom odpore nerozhodol a konanie nezákonne predlžuje. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol: „Súd neskúma podmienky konania a na podnety sťažovateľa buď nereaguje alebo reaguje odmietavo a nezákonne...“*

5. *Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv samotným napadnutým uznesením o prerušení konania sťažovateľ uviedol, že toto rozhodnutie „nie je podmienené a ani závislé od rozhodnutia vo veci podania návrhu na zrušenie rozhodcovského rozhodnutia vo veci 63Cr/2/2017. Nejde o zákonný dôvod na toto rozhodnutie.“. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd „nenakladá s účastníkmi konania rovnoprávne, pretože tým otvára nesporné možnosti jednému účastníkovi konania na úkor druhého, lebo mu umožňuje paralelné konania v rovnakom čase s tým, že sa uvidí v ktorom bude úspešnejší.“.*

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatu ústavnej sťažnosti predstavuje tvrdenie sťažovateľa o pretrvávajúcich priedahoch v napadnutom konaní, ktoré vznikli tým, že okresný súd v rozpore s procesnými podmienkami napadnuté konanie nezastavil z dôvodu prekážky rozhodnutej veci. Ďalej sťažovateľ porušenie práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vidí v neexistencii zákonných podmienok pre takéto rozhodnutie.

III.1. K namietaným priet'ahom v napadnutom konaní:

7. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010, I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020).

8. Ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, v zmysle ktorej ak vo veci konajúci súd v súlade so zákonom právoplatne preruší súdne konanie, vznikne zákonná prekážka ďalšieho konania, počas ktorej súd nemôže vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a preto nečinnosť všeobecného súdu z dôvodu existencie zákonnej prekážky v konaní ústavný súd neposudzuje (a ani nemôže posudzovať) ako zbytočné priet'ahy v konaní (m. m. II. ÚS 3/03, I. ÚS 214/06, IV. ÚS 328/09, I. ÚS 318/2018 atď.)

9. Nečinnosť okresného súdu, ktorá má oporu v rozhodnutí o prerušení konania z relevantného dôvodu, nemá charakter pochybenia v postupe súdu v podobe zbytočných priet'ahov, ale ide o zákonom predpokladaný stav konania, preto by ústavný súd ani po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne nemohol dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Sťažovateľov nesúhlas s procesným postupom súdu a v tejto nadväznosti prejavená nespokojnosť sú z ústavnoprávneho hľadiska irelevantné. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením:

10. Ústavnú sťažnosť treba v tejto časti považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

11. Ustanovenie o lehote na podanie ústavnej sťažnosti je ustanovením kogentným. Znamená to, že ústavný súd nemôže zmeškanie tejto lehoty odpustiť alebo ju predĺžiť (pozri napr. m. m. II. ÚS 330/06, IV. ÚS 481/2011, II. ÚS 362/2020).

12. Sťažovateľ sa vyslovenia porušenia svojich ústavných práv dožadoval vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu o prerušení konania. Ústavný súd prostredníctvom webového registra doložiek zistil, že napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť 4. marca 2020. Ústavná sťažnosť teda bola podaná po uplynutí zákonom o ústavnom súde požadovanej lehoty.

13. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) a g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu